

Visszfény

„ki méltó látni a csodát,
az a csodát magában hordja”
(Babits)

Aki méltó, — magában hordja
a szépet, s az álmélkodást;
tulajdon visszfényt ragyogja,
magától kér feloldozást.

Aki méltatlan, ki e földi
lét törvényének rabja csak,
magában nem tud tündökölni,
s lerogy saját súlya alatt.

De fölkél, ha más terhe nyomja —
— emeli vállát s szárnya nő,
Szerelmét lánggal lobogózza,
s megőrli szívét az idő.

Apor Elemér:

Még most is

Még most is
még így is
hogyan homlokom
fehér haj töviskoszorúja
vérezi fel
még így is
hogyan éjszakáim csendjét
nem verik fel
a szerelem bíbor neszei

még így is
hogyan kezemből lassan kihullnak
az élet ajándékai
még így is
hogyan fejem fölött
egyre lejjebb ereszkednek a felhők
még így is
még most is
még kellene állítani
az időt

Szerelmes vers

Most már hogy hajam
egyre fehérebb
most tudom csak
hogyan mindig téged
tűzben vízben
madarak röptében
téged
fák remegésében
szelek ostorában
téged
szeretők tenyerében
haragvók öklében
téged

lányok félénk csókjai közt
asszonyok boldog ölében
téged
örömben és szomorúságban
részegen és szomjúságban
téged
fenn és lenn és mindenütt
téged téged
téged kerestelek
gyötöröm és gyönyörűségem
mindenség szívverése
vers

